

темна, тъсна кочинка, съ голи стѣни и съ прозорче, заградено съ желѣзна рѣшетка. Такова начало ми не предсказваше нищо добро. Но азъ не губѣхъ ни бодростта си, ни надѣждите си. Азъ прибѣгнахъ камъ утѣшението на сичките скърбящи, и, като испитахъ прѣвъ пѣтъ сладостта на молитвата, която излѣзе изъ чисто, но разсѣсанно сѣрце, заспахъ спокойно, като са не грижѣхъ вече за това, какво ще да стане съ мене. На другиятъ день темничиятъ вардачъ ма сабуди, като ми каза, че ма викатъ въ комиссията. Два солдата на ма поведоха презъ дворѣтъ въ командантската кѣща, запрѣха са предъ вратата и оставиха ма да ида самъ въ вѣтрѣшните стаи. Азъ влѣзохъ въ доста широкъ салонъ. Жди столѣтъ, който бѣше покритъ съ книги, сѣдѣха два човѣка: старъ генералинъ, нѣ видъ строгъ и студень, и единъ младъ гвардейски капетанинъ, около 28 години, на видъ много приятень, пѣргавъ и свободень. До прозорцѣтъ, жди столѣтъ, стоѣше секретаринътъ съ перото жди ухото, наведенъ надъ книгите и приготвенъ да запише сичко, щото азъ и да би му казалъ. Захванаха да ма испитватъ. Попитаха ма за името ми и за происхождението ми. Генералинътъ пожела да знае, не сѣмъ ли азъ синъ на Адрѣя Петровича Гринева? И на утвърдителниятъ отговоръ проговори намусено: „Жално е, че такавъ достоенъ баща има подобно недостойно чедо!“ Азъ отговорихъ спокойно, че каквито и да сѣ обвиненията, които падатъ на мене, азъ са надѣямъ да ги прѣсна съ своето чистосѣрдечно изказвание на истината. Моята увѣренность му са не хареса. «Ти, мой браино, си твѣрде остаръ, ми каза той намѣрждено, — по ние сме виждаде и не такива!». Тогава младиятъ човѣкъ ма попита: по какавъ случай и въ кое време сѣмъ влѣзалъ на служба у Пугачова и за какво ма с той употрѣбля-